

הפצת תורתו ומשנתו של מרן רבינו עובדיה יוסף זלה"ה • תפעול ציונו הקדוש של מרן זיע"א • המפעל האדיר "הלימוד היומי בתורת מרן" • ירחון תורני "קובץ בית יוסף" • גמ"ח להשאלת ספרי מרן והנסתם לשיבות וכוללים • "ערוץ מרן" - שידורי תורה ויהדות 24 שעות • שיעורי תורה וכנסים • גליון שבועי בעברית ובאנגלית

לתרומות חייגו:

*8759

www.moreshet-maran.com

מרן מוצאנו זשקאל

לעילוי נשמת

שרלו (שרל) בן ריקה סעדון ז"ל

פרשת בהעלותך

ז' סיון תשפ"א | גיליון מס' 368

יו"ל בסיוע המשרד לשירותי דת

אמרותיו

"אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות" (ח, ב).

הקשה מרן פוסק הדור זצוקללה"ה:

הנה רש"י מבאר: "אל מול פני המנורה - אל מול הנר האמצעי... יאירו שבעת הנרות", ולכאורה לפי זה היה צריך להיות כתוב: "אל מול פני המנורה יאירו ששת הנרות", כי חוץ מהנר האמצעי היו רק ששה קני נרות במנורה?

והשיב, כי ידוע שבית המקדש של מטה עשוי ומכונן כנגד בית מקדש של מעלה, וראה כן בגמרא (תענית ה.), ועל פי זה מובן הדבר כי כל שבעת הנרות שהיו במנורה שבבית המקדש של מטה, היו מאירים אל מול שבעת הנרות שהיו מכוונים נגדם בבית המקדש של מעלה.

ומפני כך נאמר בפסוק: "אל מול פני המנורה" (שבבית המקדש העליון), "יאירו שבעת הנרות" (שבבית המקדש של מטה).

(משוש תבל-במדבר, עמוד לז).

"ובהאריך" (ט, ט).

כתב מרן רבינו הגדול זיע"א (ביבי"א ח"ו או"ח סי' ז אות ו):

אני טרם אכלה האי פיסקא דדינא, אמרתי לזרז את המזורזים ולהסב תשומת לב החזנים החרדים לדבר ה', שלא להאריך יותר מדאי בתיבה מסוימת בתפלה ובקדושה ובקדיש, להשלים משקל המנגינה, מפני שעל ידי כך אותה מילה מאבדת את משמעותה מרוב האריכות, וכל יתר כנטול דמי, וכמו שאמרו (ברכות מז.): כל העונה אמנ יותר מדאי - אינו אלא טועה.

(שם עמוד מג).

משלחן הראשון לציון

האם מותר לילדים ללכת עם נעליים שמדליקות אורות?

בס"ד, ט"ו סיון תשפ"א, 2-1288/פ"א

לכבוד החשוב והנעלה, כש"ת הרב נתן בן חמו נר"ו שלום רב,

לשאלתו אודות נעלים המדליקות אור בשבת, על ידי חיכוך הנעל בקרקע, האם מותר לילד קטן ללכת עמהם בשבת, שלכאורה הוי פסיק רישא בדרבנן דלא איכפת ליה. הנה צריך לעיין אם לא ניחא ליה שהרי נעלים אלו עם אור קונים אותם בכוונה או ליופי, או שיזהו אותם, או סיבה אחרת, ואם קונים דוקא נעלים אלו בכוונה מכוון הוי ניחא ליה. ועוד יש בזה זילותא דשבת שמי שהולך בהם גדלק אור בשבת והדבר בולט בחושך, וממילא יש למנוע זאת גם מקטן. ועיין בספר ילקוט יוסף שבת כרך ב' בדיני מוקצה (עמ' שצ"א) שהדבר ברור שמשחקים הפועלים ע"י בטריה אסורים בהחלט בשבת, וצריך להפריש את הקטנים שלא ישחקו במשחקים אלו בשבת, וה"ה בנעלים אלו שלא ילך בהם בשבת.

ובשו"ת רבבות אפרים חלק ז' (בעמ' פ' אות ב') נשאל אם מותר בשבת ללכת עם נעלים שמדליקים אורות, ומה לגבי טלטול ממקום למקום שצריכים את מקום הנעל, וי"א שאין זה אש, אלא מנורת לד, וכיון שאינו עושה מעשה בידים אלא דרך הילוכו, מותר. שאין נורות קטנים אלה עובדים על בטריות וזרם חשמל, אלא האורות יוצאים כתוצאה מחיכוך של כמה דברים, ולכן על פי דין זה מותר, כיון שאין זה חשמל. ורק משום מיחזי כזלזול בקדושת השבת יש להמנע מכך.

וע' בשש"כ (פי"ח סעי' כ"ה) ובשו"ת להורות נתן ח"ח (סי' י"ח) שרשאים אנשי החירום והביטחון לחגור עצמם בחגור או אפוד מחזיר אור, היות ובאה לשמור על לובשה התירו בדרך לבישה, וכן כל אדם רשאי בכך אם הולך במקום שיש איזה חשש סכנה בלעדיו.

ברכת התורה,

יצחק יוסף

הראשון לציון הרב הראשי לישראל

למסירת שמות לתפלה על ציונו של מרן: *8759 • מעוניין לקבל את העלון מידי שבוע למייל? office@moreshet-maran.com

כל ספרי מרן רבינו עובדיה יוסף זלה"ה ומרן הראש"ל רבינו יצחק יוסף שליט"א

לרכישה באתר "מורשת מרן שופס"

shops.moreshet-maran.com

מפוזר לכל הארץ
ע"ה הבית!

להורדה סרקו את הברקוד

אתר "מורשת מרן" עכשיו באפליקציה!

תפלה והודאה ומדיני ברכת המפיל

(מתוך חזו"ע-ברכות)

א. המתפלל על מה שעבר, כגון שהיתה אשתו מעוברת אחר ארבעים יום לעיבורה, [שאז נגמרה יצירתו של הולד. ע' נדה ל סע"א], ואמר יהי רצון שתלד אשתי זכר הרי זו תפלת שוא, אלא יתפלל על העתיד לבא, ויתן הודאה על העבר.

ב. חולה הנכנס לניתוח או לשאר הטיפולים לרפואתו, יאמר: יהי רצון מלפניך ה' אלהי שתרפאני רפואה שלימה כי רופא רחמן ונאמן אתה, ברוך שומע תפלה. ויתלה כל בטחונו בהש"ת, אשר בידו נפש כל חי, שאין הרופאים אלא רק שלוחים של הקב"ה. ולאחר הניתוח והטיפול, יאמר: ברוך רופא חולים. (ש"ע ס"ר ל סעיף ד).

ג. המתעטש אומרים לו "רפואה וחיים", ועונה "ברוכים תהיו", ויאמר הפסוק "לישועתך קויתי ה'".

ד. לעולם יהא אדם רגיל לומר, כל מאי דעביד רחמנא לטב עביד. וכדברי הגמרא (ברכות ס:): במעשה של ר' עקיבא. ע"ש.

ה. בכל דרכיך דעהו והוא יישר אורחותיך, זה כלל גדול בתורה, שיהיו כל מעשיו לשם שמים. וכמ"ש הרמב"ם (הל' דעות פ"ג ה"ב).

ו. ברכת המפיל חבלי שינה על עיני, חייבים לאומרה בשם ומלכות קודם שיקראו קריאת שמע שעל המטה, ולא יפסיק בדיבור בין הברכה לשינה. ואם הוצרך לנקביו, רשאי לברך ברכת אשר יצר, כי אפילו אם עבר והפסיק בדיבור אין ברכתו לבטלה, שאין ברכה זו כברכת הנהנין, כי לא נתקנה אלא על מנהגו וטבעו של עולם, ולכן מותר להפסיק אחריה בפסוקי דרחמי.

עמידת העולה לאחר שסיים קריאתו בצד שמאל של העולה אחריו
[מתוך גליונות "קובץ בית יוסף"].

ב"ה, ירושלים. מוצש"ק כז תשרי תשל"ח

לכבוד האדון הנכבד פרופ' מ. ולנשטיין הי"ו.
שלום וישע רב,

בער"ש כה תשרי הובא לפני מכתבו מיום ח תשרי, והנני מתכבד להשיבו בס"ד: אשר שמע כבודו בימי חורפו, שאחרי שסיים העולה לברך ברכה אחרונה של קריאת התורה, עליו לעמוד בצדו השמאלי של הבא אחריו, אם יש זכר למנהג זה בפוסקים, הנני לציין בזה דברי הרמ"ע מפאנו בתשובה (סוף סי' פג), שהקורא ראשון עליו לפנות מקום לחבירו הקורא אחריו בתורה, ונמצא הנכנס לעשות מצוה עובר לעולם לפני היוצא, שזה הוא חיוב מצוה, וכבוד שמים מתרבה. וכמו ששנינו (בסוכה נו:): "ר' יהודה אומר משמר הנכנס נוטל שבע, והיוצא נוטל חמש", ואע"פ שחולקים עליו חכמים וסוברים להשוות המדות בחילוק החלות של לחם הפנים, מ"מ לכל הדעות משמר הנכנס חולק בצפון שהוא ימין אל פני הקודש, ומשמר היוצא חולק בדרום שהוא שמאל. ויש כאן כבוד תורה והלכות דרך ארץ בלא ספק. ע"כ. נמצא שבנידון שלנו הקורא בתורה עומד בימין, (על שם הכתוב: "מימינו אש דת למר"); וזה שסיים קריאתו עומד משמאלו; כמנהג המשמרות המתחלפות בבית המקדש. ודברי הרמ"ע מפאנו הובאו בספרי האחרונים להלכה. ותן לחכם ויחכם עוד.

בכבוד רב ובברכת התורה,

עובדיה יוסף

ראשון לציון הרב הראשי לישראל

עובדות מהנהגותיו והליכותיו
של מרן רבינו יצוקללה"ה

הנהגותיו

לבו החם של מרן בעת הפסק

מרן בעת הפסק ראה את הבעיה ולא רק את ההלכה. הוא היה נכנס בעובי הקורה מתוך לבו החם, ועובדות רבות יעידו על כך.

פעם אחת הגיע לפניו לבית הדין זוג בעלי תשובה בבקשת גירושין. כשהתחיל הבעל לדבר, הרגיש מרן שחסרה לו הבנה יסודית בבניית הנהגת הבית, והוא עושה חומרות יתירות ובכך גורם להפרת שלום הבית. מרן אמר למזכיר בית הדין: "קבע להם תאריך לעוד חודש", וביקש מהמזכיר שייקח את מספר הטלפון של הבעל.

אחרי יום מרן התקשר לבעל וביקש שיבא לביתו. מרן ישב עמו כשעה להסביר לו מה זה דין ומה זה חומרא, ושעליו לבטל בינתיים את החומרות. וכך נפגש עמו פעמים אחדות, עד שהעלה את אותו זוג על המסלול הנכון.

(שר וגדול).

